UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

20 päivänä tammikuuta 2021 *

Muutoksenhaku – Kilpailu – Kartellit tai muut yhteistoimintajärjestelyt – Päätös, jossa todetaan SEUT 101 artiklan rikkominen – Sakot – Kumoaminen – Sakon pääoman palauttaminen – SEUT 266 artikla – Viivästyskorko – Viivästyskoron ja hyvityskoron erottaminen toisistaan – Korkojen laskeminen – Delegoidun asetuksen (EU) N:o 1268/2012 90 artiklan 4 kohdan a alakohdan toinen virke

Asiassa C-301/19 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 11.4.2019,

Euroopan komissio, asiamiehinään F. Dintilhac, P. Rossi ja F. Jimeno Fernández,

valittajana,

ja jossa muuna osapuolena on

Printeos SA, kotipaikka Alcalá de Henares (Espanja), edustajinaan H. Brokelmann ja P. Martínez-Lage Sobredo, abogados,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Vilaras (esittelevä tuomari) sekä tuomarit N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin ja K. Jürimäe,

julkisasiamies: G. Pitruzzella,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

tuomion

1 Euroopan komissio vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen 12.2.2019 antaman tuomion Printeos v. komissio (T-201/17, EU:T:2019:81; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi osittain Printeos SA:n kanteen ja velvoitti Euroopan unionin, jota edustaa komissio, korvaamaan vahingon, joka tälle yhtiölle oli aiheutunut siitä, ettei sille ollut maksettu 184 592,95 euron määrää viivästyskorkoina ajanjaksolta 9.3.2015–1.2.2017 SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla unionin yleisen tuomioistuimen 13.12.2016 antaman tuomion Printeos ym. v. komissio (T-95/15, EU:T:2016:722) mukaisesti, ja määräsi, että tähän korvaukseen lisätään valituksenalaisen tuomion julistamispäivästä alkaen korvauksen täysimääräiseen maksamiseen asti viivästyskorko, jonka määrä määräytyy Euroopan keskuspankin (EKP) pääasiallisissa jälleenrahoitusliiketoimissaan soveltaman korkokannan (jäljempänä EKP:n jälleenrahoituskorkokanta), korotettuna 3,5 prosenttiyksiköllä, mukaan.

2 Printeos teki vastavalituksen, jossa se vaatii, että valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman 2 kohta, joka koskee päivää, josta alkaen korvaukseen lisätään viivästyskorko, kumotaan osittain.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Asetus (EY) N:o 1/2003

3 [SEUT 101 ja SEUT 102] artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EYVL 2003, L 1, s. 1) 31 artiklassa, jonka otsikko on ”[Unionin] tuomioistuimen valvonta”, säädetään seuraavaa:

”[Unionin] tuomioistuimella on täysi harkintavalta tutkiessaan valitukset päätöksistä, joilla komissio on määrännyt sakon tai uhkasakon. Se voi poistaa sakon tai uhkasakon taikka alentaa tai korottaa sitä.”

Varainhoitoasetus

4 Unionin yleiseen talousarvioon sovellettavista varainhoitosäännöistä ja neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1605/2002 kumoamisesta 25.10.2012 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU, Euratom) N:o 966/2012 (EUVL 2012, L 298, s. 1; jäljempänä varainhoitoasetus) 78 artiklassa, jonka otsikko oli ”Saamisen vahvistaminen”, säädettiin seuraavaa:

”1. Saamisen vahvistaminen on toimi, jolla toimivaltainen tulojen ja menojen hyväksyjä:

a) varmistaa, että velka on olemassa;

b) määrittää tai tarkastaa velan aiheellisuuden ja sen määrän,

c) tarkastaa, että velka on riidaton.

2. Komission käyttöön asetetut omat varat sekä kaikki saamiset, jotka ovat selvät, rahassa määritellyt ja erääntyneet, vahvistetaan tilinpitäjälle annettavalla perintämääräyksellä ja sen jälkeen velalliselle osoitettavalla veloitusilmoituksella; nämä laatii toimivaltainen tulojen ja menojen hyväksyjä.

3. Aiheettomasti maksetut määrät peritään takaisin.

4. Siirretään komissiolle valta antaa 210 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, jotka koskevat saatavan määräämistä koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä, mukaan lukien menettely ja tositteet, sekä viivästyskorkoja.”

5 Varainhoitoasetuksen 83 artiklassa, jonka otsikko oli ”Komission määräämät sakot ja seuraamusmaksut sekä niistä kertyneet korot”, säädettiin seuraavaa:

”1. Sakoista, seuraamusmaksuista ja seuraamuksista peräisin olevia määriä sekä niistä kertyneitä korkoja tai muita tuloja ei oteta tuloina talousarvioon niin kauan kuin Euroopan unionin tuomioistuin voi kumota niitä koskevat päätökset.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut määrät otetaan tuloina talousarvioon mahdollisimman pian ja viimeistään sitä vuotta seuraavana vuonna, jona kaikki muutoksenhakukeinot on käytetty. Varat suorittaneelle yksikölle Euroopan unionin tuomioistuimen antaman tuomion perusteella palautettavia määriä ei oteta tuloina talousarvioon.

– –

4. Siirretään komissiolle valta antaa – – delegoituja säädöksiä yksityiskohtaisista säännöistä, jotka koskevat sakoista ja seuraamusmaksuista sekä niistä kertyneistä koroista peräisin olevia määriä.”

6 Varainhoitoasetuksen 92 artiklassa, jonka otsikko oli ”Määräajat”, säädettiin seuraavaa:

”1. Maksut suoritetaan

a) 90 kalenteripäivän kuluessa valtuutussopimusten, hankintasopimusten, avustussopimusten ja avustuspäätösten osalta, joihin sisältyviä teknisiä palveluja tai työsuorituksia on erityisen vaikea arvioida ja joissa maksu edellyttää selvityksen tai lausunnon hyväksymistä;

b) 60 kalenteripäivän kuluessa kaikkien muiden valtuutussopimusten, hankintasopimusten, avustussopimusten ja avustuspäätösten osalta, joissa maksu edellyttää selvityksen tai lausunnon hyväksymistä;

c) 30 kalenteripäivän kuluessa kaikkien muiden valtuutussopimusten, hankintasopimusten, avustussopimusten ja avustuspäätösten osalta.

– –

5. Lukuun ottamatta jäsenvaltioita, velkojalla on oikeus saada korkoa 1 kohdassa säädettyjen määräaikojen päätyttyä.

6. Siirretään komissiolle valta antaa 210 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä yksityiskohtaisista säännöistä, jotka koskevat maksujen määräaikoja ja sellaisten edellytysten määrittelemistä, joiden täyttyessä velkojilla on oikeus saada myöhässä maksetuista määristä viivästyskorkoa, joka maksetaan samasta budjettikohdasta kuin alkuperäinen meno.”

Delegoitu asetus (EU) N:o 1268/2012

7 Komissio antoi varainhoitoasetuksen soveltamissäännöistä annetun komission delegoidun asetuksen (EU) N:o 1268/2012 (EUVL 2012, L 362, s. 1) 29.10.2012 varainhoitoasetuksen 78 artiklan 4 kohdan perusteella.

8 Delegoidun asetuksen N:o 1268/2012 80 artiklan 3 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”Veloitusilmoituksella velalliselle ilmoitetaan, että

– –

b) jos maksu suoritetaan eräpäivään mennessä, viivästyskorkoa ei peritä;

– –”

9 Kyseisen asetuksen 83 artiklassa, jonka otsikko oli ”Viivästyskorko”, säädettiin seuraavaa:

”1. Jos saamista ei ole maksettu 80 artiklan 3 kohdan b alakohdassa tarkoitettuun eräpäivään mennessä, saamisesta peritään korkoa tämän artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisesti, sanotun kuitenkaan rajoittamatta alakohtaisten säädösten soveltamisesta johtuvia erityissäännöksiä.

2. Korkokantana saamisiin, joita ei ole maksettu 80 artiklan 3 kohdan b alakohdassa tarkoitettuun eräpäivään mennessä, käytetään Euroopan unionin virallisen lehden C-sarjassa erääntymiskuukauden ensimmäisenä kalenteripäivänä julkaistua [EKP:n jälleenrahoituskorkokantaa] korotettuna

a) kahdeksalla prosenttiyksiköllä silloin kun saaminen on aiheutunut V osastossa tarkoitetuista julkisista tavara- ja palveluhankinnoista;

b) kolmella ja puolella prosenttiyksiköllä muissa tapauksissa.

3. Korkoa kertyy 80 artiklan 3 kohdan b alakohdassa tarkoitettua ja veloitusilmoituksessa vahvistettua eräpäivää seuraavasta kalenteripäivästä alkaen siihen kalenteripäivään, jona velka maksetaan kokonaisuudessaan takaisin.

Viivästyskorkoa koskeva perintämääräys annetaan siinä vaiheessa, kun korko todellisuudessa maksetaan.

4. Kun on kyse sakoista ja kun velallinen antaa vakuuden, jonka tilinpitäjä hyväksyy maksusuorituksen sijasta, 80 artiklan 3 kohdan b alakohdassa tarkoitetusta eräpäivästä laskettavan koron korkokantana käytetään tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettua, sen kuukauden ensimmäisenä päivänä voimassa olevaa korkoa, jona sakkoa koskeva päätös on annettu, korotettuna ainoastaan yhdellä ja puolella prosenttiyksiköllä.”

10 Kyseisen asetuksen 90 artiklassa, jonka otsikko oli ”Sakkojen tai muiden seuraamusmaksujen perintä”, säädettiin seuraavaa:

”1. Jos Euroopan unionin tuomioistuimessa nostetaan kanne sellaista komission päätöstä vastaan, jossa määrätään Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen tai Euratomin perustamissopimuksen nojalla sakosta tai muista seuraamusmaksuista, velallinen joko maksaa asianomaiset saamiset alustavasti tilinpitäjän ilmoittamalle pankkitilille tai antaa tilinpitäjän hyväksymän vakuuden, ja nämä toimenpiteet ovat voimassa, kunnes kaikki muutoksenhakukeinot on käytetty. Vakuus on riippumaton velvollisuudesta maksaa sakko, uhkasakko tai muu seuraamusmaksu, ja se on täytäntöönpanokelpoinen ensimmäisestä vaatimuksesta. Se kattaa saamiset sekä velan pääomasta että 83 artiklan 4 kohdassa tarkoitetusta erääntyneestä korosta.

2. Komissio turvaa alustavasti maksetut määrät sijoittamalla ne rahoitusomaisuuteen; näin varmistetaan varojen suoja ja likviditeetti sekä pyritään saamaan varoille positiivista tuottoa.

– –

4. Kun kaikki muutoksenhakukeinot on käytetty ja kun sakko tai seuraamusmaksu on peruutettu tai sitä on pienennetty, voidaan toteuttaa mikä tahansa seuraavista toimenpiteistä:

a) aiheettomasti perityt määrät ja niistä kertynyt korko maksetaan takaisin kyseiselle kolmannelle. Jos kokonaistuotto asianomaiselta ajanjaksolta on negatiivinen, maksetaan takaisin aiheettomasti perittyjen määrien nimellisarvo;

b) jos on annettu vakuus, se vapautetaan."

11 Delegoidun asetuksen N:o 1268/2012 111 artiklan 4 kohdassa säädettiin seuraavaa:

"Varainhoitoasetuksen 92 artiklan 1 kohdassa säädettyjen määräaikojen päätyttyä velkojalla on oikeus viivästyskorkoon seuraavin ehdoin:

a) korkokantana käytetään tämän asetuksen 83 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja korkoja;

b) korkoa maksetaan varainhoitoasetuksen 92 artiklan 1 kohdan mukaisen maksuajan päättymistä seuraavasta kalenteripäivästä maksun suorittamisajankohtaan.

– –"

Asian tausta

12 Asian tausta, joka esitettiin valituksenalaisen tuomion 1–27 kohdassa, voidaan nyt käsillä olevaa menettelyä varten tiivistää seuraavasti.

13 Komissio totesi [SEUT] 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä (AT. 397880 – Kirjekuoret) 10.12.2014 antamansa päätöksen C(2014) 9295 final (jäljempänä vuoden 2014 päätös) 1 artiklan 5 kohdan a alakohdassa, että Printeos oli rikkonut SEUT 101 artiklaa ja Euroopan talousalueesta 2.5.1992 tehdyn sopimuksen (EYVL 1994, L 1, s. 3) 53 artiklaa osallistuessaan 8.10.2003–22.4.2008 kartelliin, joka muodostettiin ja pantiin täytäntöön tuoteluetteloihin sisältyvien vakiokirjekuorten ja painettujen erikoiskirjekuorten eurooppalaisilla markkinoilla, mukaan lukien Tanskassa, Saksassa, Ranskassa, Ruotsissa, Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Norjassa.

14 Kyseisen päätöksen 2 artiklan 1 kohdan e alakohdassa komissio määräsi todetun rikkomisen perusteella Printeosille ja sen tietyille tytäryhtiöille yhdessä ja yhteisvastuullisesti 4 729 000 euron suuruisen sakon.

15 Kyseisen päätöksen 2 artiklan 2 kohdan mukaan sakko oli maksettava kolmen kuukauden kuluessa kyseisen päätöksen tiedoksi antamisesta.

16 Vuoden 2014 päätöksen 2 artiklan 3 kohdassa määrättiin seuraavaa:

"Kyseisen määräajan päätyttyä peritään ilman eri toimenpiteitä [sen kuukauden ensimmäisenä päivänä, jona tämä päätös on annettu, sovellettavan EKP:n jälleenrahoituskorkokannan, korotettuna 3,5 prosenttiyksiköllä, mukaista korkoa].

Jos 1 artiklassa tarkoitettu yritys nostaa kanteen, sen on katettava sakon määrä määräpäivänä joko antamalla hyväksytty vakuus tai maksamalla sakon määrä alustavasti [delegoidun asetuksen N:o 1268/2012] 90 artiklan mukaisesti."

17 Vuoden 2014 päätös annettiin tiedoksi Printeosille 11.12.2014. Komissio muistutti 16.2.2015 lähetetyllä sähköpostiviestillä Printeosia siitä, että kyseisellä päätöksellä määrätty sakko on katettava kolmen kuukauden kuluessa kyseisen päätöksen tiedoksi antamisesta ja että Printeosin olisi joko annettava riittävä pankkivakuus tai maksettava sakko alustavasti, jos se päättäisi nostaa kumoamiskanteen unionin yleisessä tuomioistuimessa.

18 Komissio liitti kyseiseen sähköpostiviestiin 20.7.2002 päivätyn tiedotteen, jonka otsikkona oli ”Information Note on Provisionally Paid or Guaranteed Fines” (Ilmoitus alustavasti maksetuista sakoista tai sakoista, joista on annettu vakuus), jossa todettiin muun muassa seuraavaa:

”– – tilinpitäjä perii asianomaiselta yritykseltä Euroopan unionin tuomioistuimessa nostetun kanteen kohteena olevat sakkojen määrät väliaikaisesti tai vaatii sitä antamaan vakuuden. Kun kaikki muutoksenhakukeinot on käytetty, väliaikaisesti perityt määrät ja niistä kertynyt korko otetaan talousarvioon tai palautetaan kokonaan tai osittain asianomaiselle yritykselle.

– –

Komission vuodesta 2010 lähtien määräämien sakkojen tapauksessa komissio sijoittaa väliaikaisesti maksetut määrät sellaisesta sijoitussalkusta koostuvaan rahastoon, jonka riskialttius rajataan enintään [kahden] vuoden kuluttua erääntyviin laadukkaisiin valtionluottoihin liittyvään riskialttiuteen ja jota komission yksiköt hoitavat.

Jos unionin tuomioistuin kumoaa sakon kokonaisuudessaan tai osittain, komission on palautettava kumottu määrä kokonaisuudessaan tai osittain korotettuna varmalla tuotolla.

Tämä varma tuotto perustuu erityisen vertailuarvon tulokseen, joka suhteutetaan sijoituksen kestoon. – –”

19 Printeos nosti ensinnäkin 20.2.2015 unionin yleisessä tuomioistuimessa kanteen, jossa se vaati ensisijaisesti vuoden 2014 päätöksen kumoamista sitä koskevilta osin, ja toiseksi maksoi 9.3.2015 alustavasti sille kyseisellä päätöksellä määrätyn sakon.

20 Printeosin maksaman sakon määrä sijoitettiin sijoitusrahastoon, joka perustettiin alustavasti maksettujen sakkojen hallinnointiin liittyvien riskien vähentämisestä 15.6.2009 annetun komission päätöksen C(2009) 4264 final nojalla ja jota hoitaa talouden ja rahoituksen pääosasto (PO) (jäljempänä BUFI-rahasto). Kyseinen päätös perustui Euroopan yhteisöjen yleiseen talousarvioon sovellettavasta varainhoitoasetuksesta 25.6.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1605/2002 (EYVL 2002, L 248, s. 1) 74 artiklaan, joka korvattiin varainhoitoasetuksen 83 artiklalla.

21 Unionin yleinen tuomioistuin kumosi vuoden 2014 päätöksen 2 artiklan 1 kohdan e alakohdan 13.12.2016 antamallaan tuomiolla Printeos ym. v. komissio (T-95/15, EU:T:2016:722). Koska kyseisestä tuomiosta ei valitettu säädetyssä määräajassa, siitä tuli lainvoimainen.

22 Komissio ja Printeos lähettivät toisilleen sähköposteja 26.1.2017. Komissio ilmoitti Printeosille, että sen perusteella, että unionin yleinen tuomioistuin kumosi vuoden 2014 päätöksen siltä osin kuin siinä määrättiin sille sakko, se aikoi palauttaa Printeosille alustavasti maksetun sakon. Printeos vaati, että palautettavan sakon lisäksi maksetaan sen määrän perusteella laskettavat korot sakon alustavan maksamisen päivästä eli 9.3.2015 alkaen, ja korkojen määrä lasketaan EKP:n jälleenrahoituskorkokannan, korotettuna 3,5 prosenttiyksiköllä, mukaan, eli saman korkokannan mukaan, jota vuoden 2014 päätöksen 2 artiklan 3 kohdan mukaan sovelletaan, jos sakko maksetaan myöhässä. Komissio hylkäsi tämän vaatimuksen kahdella samana päivänä lähetetyllä sähköpostiviestillä ja muistutti, että – kuten sen 16.2.2015 päivätyn sähköpostiviestin liitteenä olevassa tiedotteessa todettiin – alustavasti maksetut sakot sijoitetaan rahastoon ja kumoamistapauksessa ne palautetaan

viiteindeksin tulokseen perustuvalla varmalla tuotolla korotettuna. Tämä tulos oli kuitenkin negatiivinen siltä ajalta, jona Printeosin maksama sakko oli sijoitettuna BUFI-rahastossa, joten sille oli palautettava ainoastaan tämän sakon pääoma.

23 Printeos vetosi 27.1.2017 SEUT 266 artiklaan ja 10.10.2001 annettuun tuomioon Corus UK v. komissio (T-171/99, EU:T:2001:249) ja toisti korkojen maksamista koskevan vaatimuksensa.

24 Komissio palautti Printeosille 1.2.2017 tämän 9.3.2015 maksaman sakon. Sitä vastoin komissio hylkäsi 3.2.2017 lähettämässään sähköpostiviestissä argumentit, jotka Printeos oli esittänyt korkojen maksamista koskevan vaatimuksensa tueksi, ja korosti, että päätös maksaa sakko alustavasti sen sijaan, että se antaisi vakuuden, oli Printeosin oma päätös ja että lisäksi viimeksi mainittu oli täysin tietoinen siitä, että alustavasti maksetun sakon määrä sijoitettaisiin rahastoon, jonka toiminta ja taatun tuoton käsite oli selostettu yksityiskohtaisesti 16.2.2015 lähetettyyn sähköpostiviestiin liitetyssä tiedotteessa.

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

25 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 31.3.2017 toimittamallaan kannekirjelmällä Printeos nosti kanteen, jossa se vaati ensisijaisesti, että komissio velvoitetaan maksamaan sille ensinnäkin 184 592,95 euron suuruinen korvaus, joka vastaa 4 729 000 euron suuruisen määrän perusteella EKP:n jälleenrahoituskorkokannan, korotettuna kahdella prosenttiyksiköllä, mukaan laskettavia hyvityskorkoja 9.3.2015–1.2.2017 väliseltä ajalta tai unionin yleisen tuomioistuimen sopivaksi katsoman muun korkokannan mukaan kyseiseltä ajanjaksolta tämän määrän perusteella maksettava korvaus ja toiseksi 184 592,95 euron suuruisen määrän perusteella laskettavat hyvityskorot EKP:n jälleenrahoituskorkokannan, korotettuna 3,5 prosenttiyksiköllä, mukaan tai unionin yleisen tuomioistuimen sopivaksi katsoman muun korkokannan mukaan 1.2.2017 alkaen siihen saakka, kunnes komissio on tosiasiallisesti maksanut kyseisen määrän, ja toissijaisesti, että komission 26.1.2017 lähettämät kaksi sähköpostiviestiä kumotaan.

26 Printeosin kanteen kaksi ensimmäistä vaatimusta perustuivat ensisijaisesti SEUT 266 artiklan ensimmäiseen kohtaan ja toissijaisesti SEUT 266 artiklan ensimmäiseen kohtaan, SEUT 268 artiklaan ja SEUT 340 artiklan toiseen kohtaan sekä Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklan 3 kohtaan.

27 Vastatessaan istunnossa unionin yleisen tuomioistuimen suullisiin kysymyksiin Printeos yhtäältä totesi, ettei se enää vetoa SEUT 266 artiklan ensimmäiseen kohtaan kanteensa ensimmäisen vaatimuksen ensisijaisena oikeudellisena perusteena itsenäisen oikeussuojakeinon merkityksessä, ja toisaalta vahvisti, että siihen sisältyvän ilmaisun hyvityskorot olisi ymmärrettävä tarkoittavan 12.2.2015 annetun tuomion komissio v. IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83) 30 kohdassa tarkoitettua ”viivästyskorkoa”. Samassa tilaisuudessa Printeos vaati, että sen kanteen ensimmäisessä vaatimuksessa tarkoitettu EKP:n jälleenrahoituskorkokannan korotus muutetaan korotukseksi 3,5 prosenttiyksiköllä.

28 Unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi valituksenalaisella tuomiolla Printeosin kanteen osittain ja velvoitti unionin, jota komissio edustaa, korvaamaan vahingon, joka tälle yhtiölle oli aiheutunut siitä, ettei sille ollut maksettu 184 592,95 euron määrää, joka sille oli maksettava viivästyskorkona ajanjaksolta 9.3.2015–1.2.2017 SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla 13.12.2016 annetun tuomion Printeos ym. v. komissio (T-95/15, EU:T:2016:722) mukaisesti. Unionin yleinen tuomioistuin totesi myös, että Printeosin korvaukseen lisätään valituksenalaisen tuomion julistamispäivästä alkaen korvauksen täysimääräiseen maksamiseen asti viivästyskorko, jonka määrä määräytyy EKP:n jälleenrahoituskorkokannan, korotettuna 3,5 prosenttiyksiköllä, mukaan, ja hylkäsi kanteen muilta osin.

29 Unionin yleinen tuomioistuin tutki valituksenalaisen tuomion 55–68 kohdassa, onko SEUT 266 artiklan ensimmäistä kohtaa rikottu riittävän ilmeisellä tavalla.

30 Unionin yleinen tuomioistuin viittasi tässä yhteydessä muun muassa 12.2.2015 annettuun tuomioon komissio v. IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83, 29 ja 30 kohta) ja totesi valituksenalaisen tuomion 56 kohdassa, että jos päätös, jolla sakko määrättiin, tai päätös, jossa määrätään perusteettoman edun palauttamisesta, kumotaan, oikeuskäytännössä on tunnustettu asianomaisen oikeus tulla palautetuksi tilanteeseen, jossa se oli ennen kyseistä päätöstä, mikä tarkoittaa erityisesti perusteettomasti maksetun pääoman palauttamista kumotun päätöksen vuoksi ja viivästyskorkojen maksamista, ja viivästyskorkojen maksaminen on kumoamistuomion SEUT 266 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettu täytäntöönpanotoimenpide siltä osin kuin sillä on tarkoitus hyvittää kiinteämääräisesti sitä, ettei velkoja ole voinut käyttää saatavaansa, ja kannustaa velallista panemaan kumoamistuomio täytäntöön mahdollisimman nopeasti.

31 Unionin yleinen tuomioistuin tutki valituksenalaisen tuomion 60–65 kohdassa kysymystä siitä, voidaanko sitä, ettei komissio maksanut Printeosille viivästyskorkoa, ja delegoidun asetuksen N:o 1268/2012 90 artiklan 4 kohdan a alakohdan täytäntöönpanoa pitää SEUT 266 artiklan ensimmäisessä kohdassa esitettyjen vaatimusten mukaisena 13.12.2016 annetun tuomion Printeos ym. v. komissio (T-95/15, EU:T:2016:722) täytäntöönpanona. Tämän tutkinnan päätteeksi unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 66 kohdassa, että komissio oli katsonut virheellisesti, että kyseinen säännös esti sitä noudattamasta pakottavaa ja ehdotonta velvollisuuttaan maksaa viivästyskorkoa SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla. Se totesi lisäksi, ettei kyseisessä 90 artiklan 4 kohdan a alakohdassa käytettyä ilmaisua ”niistä kertynyt korko” voida pitää ”viivästyskorkona” tai kiinteämääräisenä hyvityksenä vaan yksinomaan kyseisen määrän sijoittamisesta saatavana todellisena positiivisena tuottona.

32 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi siis valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa, että komissio oli SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan, sellaisena kuin sitä tulkitaan oikeuskäytännössä, nojalla velvollinen 13.12.2016 annetun tuomion Printeos ym. v. komissio (T-95/15, EU:T:2016:722) täytäntöönpanotoimina paitsi palauttamaan Printeosille kyseessä olevan sakon pääoman myös maksamaan viivästyskorkoa.

33 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 68 kohdassa komission väitteen, joka koskee Printeosin sen vuoksi mahdollisesti saamaa perusteetonta etua, että kyseessä olevan sakon pääoman tuotto oli negatiivinen sillä kaudella, jonka ajan se oli sijoitettuna BUFI-rahastoon, koska tällainen argumentointi oli suoraan ristiriidassa oikeuskäytännössä korostetun viivästyskorkoa maksamalla tehtävää kiinteämääräistä hyvitystä koskevan logiikan kanssa.

34 Unionin yleinen tuomioistuin totesi tämän vuoksi valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa, että SEUT 266 artiklan ensimmäistä kohtaa on rikottu riittävän ilmeisellä tavalla, mikä voi synnyttää SEUT 266 artiklan ensimmäisessä kohdassa, luettuna yhdessä SEUT 340 artiklan toisen kohdan kanssa, tarkoitetun unionin sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun.

35 Unionin sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun muista syntymisedellytyksistä unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 71 kohdassa, että sillä, ettei komissio ollut noudattanut velvollisuuttaan maksaa viivästyskorkoa SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, oli riittävän suora syy-yhteys kantajalle aiheutuneeseen vahinkoon, joka vastasi kyseisten viivästyskorkojen menettämistä.

36 Korvattavan vahingon määrän osalta unionin yleinen tuomioistuin vahvisti valituksenalaisen tuomion 75 kohdassa korvattavaksi pääomaksi 184 592,95 euroa, joka vastasi viivästyskorkoja, jotka laskettiin EKP:n jälleenrahoituskorkokannan, korotettuna kahdella prosenttiyksiköllä, mukaan ja jotka olivat kertyneet ajanjaksolla 9.3.2015–1.2.2017. Unionin yleinen tuomioistuin huomautti kyseisen tuomion 73 kohdassa, että Printeos oli maininnut tämän määrän kannekirjelmänsä ensimmäisessä vaatimuksessa, mitä komissio ei ole kiistänyt.

37 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi Printeosin istunnossa esittämän vaatimuksen muuttaa EKP:n jälleenrahoituskorkokannan korotus korotukseksi 3,5 prosenttiyksiköllä ja katsoi valituksenalaisen tuomion 74 kohdassa, että vaatimus oli esitetty myöhässä ja että se oli asianosaisten vaatimusten muuttumattomuuden periaatteen vastainen ja että ne ultra petita -periaatteen mukaan se ei voinut mennä Printeosin vaatimusta, sellaisena kuin se ilmeni tämän kannekirjelmän ensimmäisestä vaatimuksesta, pidemmälle.

38 Toisen, viivästyskorkojen maksamista koskevan vaatimuksen osalta unionin yleinen tuomioistuin määräsi valituksenalaisen tuomion 76 kohdassa, että Printeosille on maksettava viivästyskorkoa, joka lasketaan kyseisen tuomion julistamispäivästä lukien siihen asti, kunnes komissio on suorittanut maksun täysimääräisesti, ja jonka määrä määräytyy EKP:n jälleenrahoituskorkokannan, korotettuna 3,5 prosenttiyksiköllä, mukaan. Unionin yleinen tuomioistuin sen sijaan hylkäsi tämän vaatimuksen siltä osin kuin se koski viivästyskoron maksamista 1.2.2017 alkaen.

Asianosaisten vaatimukset unionin tuomioistuimessa

39 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– ratkaisee pääasian ja hylkää Printeosin vahingonkorvausvaatimuksen ja tämän esittämän delegoidun asetuksen N:o 1268/2012 90 artiklan 4 kohdan a alakohtaa koskevan lainvastaisuusväitteen perusteettomina ja jättää tutkimatta 26.1.2017 lähetettyjen kahden sähköpostiviestin kumoamisvaatimuksen tai toissijaisesti hylkää sen perusteettomana ja

– velvoittaa Printeosin korvaamaan molemmissa oikeusasteissa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

40 Printeos vaatii, että unionin tuomioistuin

– hylkää valituksen

– tai asiakysymystä ratkaistessaan hyväksyy sen esittämän korvausvaatimuksen ja velvoittaa komission maksamaan 184 592,95 euron suuruisen korvauksen, johon lisätään viivästyskorot, jotka lasketaan asiassa T-201/17 nostetun kanteen nostamispäivästä eli 31.3.2017 alkaen siihen saakka, kunnes kyseiset korot on tosiasiallisesti maksettu

– toissijaisesti siinä tapauksessa, että sen korvausvaatimus hylätään, kumoaa komission päätöksen, sellaisena kuin se sisältyy 26.1.2017 lähetettyihin kahteen sähköpostiviestiin, ja

– velvoittaa komission korvaamaan molemmissa oikeusasteissa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

41 Vastavalituksessaan Printeos vaatii, että unionin tuomioistuin

– kumoaa osittain valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman 2 kohdan, jonka mukaan 184 592,95 euron suuruiselle korvaukselle on maksettava viivästyskorkoa kyseisen tuomion julistamispäivästä lukien, ja asiakysymystä ratkaistessaan velvoittaa komission maksamaan tälle korvaukselle viivästyskorkoa, joka lasketaan EKP:n jälleenrahoituskorkokannan, korotettuna 3,5 prosenttiyksiköllä, mukaan kanteen nostamispäivästä eli 31.3.2017 lukien siihen saakka, kunnes nämä korot on tosiasiallisesti maksettu, ja

– velvoittaa komission korvaamaan molemmissa oikeusasteissa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

42 Komissio vaatii, että vastavalitus jätetään tutkimatta tai toissijaisesti hylätään perusteettomana ja että Printeos velvoitetaan korvaamaan siihen liittyvät oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

43 Komissio vetoaa valituksensa tueksi viiteen valitusperusteeseen, joista ensimmäisen mukaan unionin yleinen tuomioistuin loukkasi puolustautumisoikeuksia ja ne ultra petita -periaatetta, toisen mukaan se tulkitsi SEUT 266 artiklaa virheellisesti, kolmannen mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut huomioon uutta sääntelykehystä kilpailun alalla, neljännen mukaan se teki oikeudellisen virheen unionin sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun syntymisen edellytysten osalta ja viidennen mukaan se loukkasi laillisuusperiaatetta ja oikeusvarmuuden periaatetta.

44 Aluksi on tutkittava ensimmäinen valitusperuste, sitten toinen ja kolmas valitusperuste yhdessä, sitten viides valitusperuste ja viimeiseksi neljäs valitusperuste.

Ensimmäinen valitusperuste, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin loukkasi puolustautumisoikeuksia ja ne ultra petita -periaatetta

Asianosaisten lausumat

45 Komissio väittää ensimmäisessä valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen ja loukkasi sen puolustautumisoikeuksia antaessaan Printeosin muuttaa riita-asian kohdetta. Se muistuttaa, että koko unionin yleisessä tuomioistuimessa käydyn oikeudenkäynnin ajan ja istunnossa esitettyihin kysymyksiin asti Printeos vaati, että komissio velvoitetaan maksamaan sille sen hyvityskoroiksi luonnehtima määrä. Vasta vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen tätä koskevaan kysymykseen Printeos luonnehti tämän määrän uudelleen ”viivästyskoroiksi”.

46 Komissio katsoo näin ollen, että näin menetellessään unionin yleinen tuomioistuin jätti noudattamatta unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, joka koskee unionin tuomioistuinten velvollisuutta tutkia asianosaisen vaatimukset sellaisina kuin ne on esitetty sen kirjelmissä, muuttamatta niiden kohdetta tai sisältöä, ja lausui kanteen ulkopuolelta (ultra petita).

47 Printeos myöntää, että se luonnehti kanteessaan vaaditut korot uudelleen unionin yleisen tuomioistuimen nimenomaisesta kehotuksesta, mutta korostaa, että kyse oli pelkästä sen vaatimien korkojen oikeudellisen luonnehdinnan muutoksesta, joka ei vaikuta sen kannekirjelmän vaatimusosaan, jossa vaaditaan maksamaan 184 592,95 euroa eli valituksenalaisen tuomion tuomiolauselmassa mainittu tarkka määrä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

48 On todettava, että Printeos vaati unionin yleisessä tuomioistuimessa nostamassaan kanteessa komission velvoittamista maksamaan sille 184 592,95 euroa korkoina, jotka Printeos oli luonnehtinut hyvityskoroiksi ja joihin Printeos väitti olevansa oikeutettu vuoden 2014 päätöksellä sille määrätyn sakon alustavan maksamispäivän ja päivän, jona komissio palautti kyseisen sakon määrän, väliseltä ajalta.

49 Kuten valituksenalaisen tuomion 32 kohdasta ilmenee, Printeos vahvisti kuitenkin unionin yleisen tuomioistuimen istunnossa esittämään suulliseen kysymykseen antamassaan vastauksessa, että sen kanteessaan käyttämän ilmaisun hyvityskorot on ymmärrettävä tarkoittavan 12.2.2015 annetussa tuomiossa komissio v. IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83, 30 kohta) tarkoitettuja ”viivästyskorkoja”.

50 Komissio, joka tukeutuu tältä osin muun muassa 7.6.2018 annettuun tuomioon Ori Martin v. Euroopan unionin tuomioistuin (C-463/17 P, EU:C:2018:411, 18 kohta), väittää, että kun unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi sen, että Printeos luonnehti uudelleen vaatimansa korot, se hyväksyi oikeudenkäynnin kohteen kielletyn muuttamisen, mikä loukkasi komission puolustautumisoikeuksia, ja tämän seurauksena lausui ultra petita.

51 Tätä väitettä ei voida hyväksyä. Valituksenalaisesta tuomiosta ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin noudatti velvollisuutta, johon 7.6.2018 annetun tuomion Ori Martin v. Euroopan unionin tuomioistuin (C-463/17 P, EU:C:2018:411) 18 kohdassa viitataan, tutkia kantajan esittämät eri vaatimukset ja perusteet, sellaisina kuin ne on esitetty sen kirjelmissä, niiden kohdetta tai sisältöä muuttamatta.

52 Voidakseen myöntää Printeosille korot, jotka se luonnehti ”viivästyskoroiksi”, unionin yleinen tuomioistuin tukeutui nimittäin pelkästään Printeosin kannekirjelmässään esittämiin seikkoihin eli kyseessä olevan sakon alustavaan maksamiseen, vuoden 2014 päätöksen kumoamiseen 13.12.2016 annetulla tuomiolla Printeos ym. v. komissio (T-95/15, EU:T:2016:722) ja komission velvollisuuteen palauttaa alustavasti maksettu sakko kyseisen tuomion julistamispäivänä.

53 Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin määräsi Printeosille maksettavaksi korkoina sen kanteessaan vaatiman täsmällisen määrän. Kuten valituksenalaisen tuomion 74 kohdasta ilmenee, unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi Printeosin vaatimuksen, joka koski vaadittujen korkojen laskennassa käytettävän korkokannan korottamista sen kannekirjelmässään vaatimaan korkokantaan nähden, koska tämä vaatimus oli esitetty liian myöhään ja asianosaisten vaatimusten muuttumattomuuden periaatteen vastaisesti.

54 On totta, että unionin yleinen tuomioistuin luonnehti Printeosin vaatimat korot eri tavalla kuin Printeos. Näin tehdessään se kuitenkin vain sovelsi oikeudellista luonnehdintaa, joka sen mielestä oli asianmukainen, tosiseikkoihin, joihin Printeos vetoaa, sen periaatteen, jonka mukaan tuomioistuin tuntee lain (iura novit curia -periaate), mukaisesti.

55 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee tältä osin, että viivästyskorkojen maksamisvelvoitteella on tarkoitus hyvittää kiinteämääräisesti sitä, ettei velkoja ole voinut käyttää saatavaa, ja kannustaa velallista täyttämään tämän saatavan maksamisvelvoitteensa mahdollisimman nopeasti (ks. vastaavasti tuomio 12.2.2015, komissio v. IPK International, C-336/13 P, EU:C:2015:83, 30 kohta). Tällainen velvollisuus voi tulla kyseeseen vain silloin, kun pääsaatava on määrältään selvä tai ainakin määritettävissä vahvistettujen objektiivisten seikkojen perusteella.

56 Hyvityskorkojen tarkoituksena on hyvittää ajankulua siihen asti, kunnes vahingon määrä on arvioitu oikeudessa, riippumatta velallisesta johtuvasta viivästymisestä. Hyvityskorkojen myöntäminen kuuluu siis SEUT 266 artiklan toisessa kohdassa ja SEUT 340 artiklassa tarkoitettujen unionin sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta koskevien riita-asioiden alaan (tuomio 12.2.2015, komissio v. IPK International, C-336/13 P, EU:C:2015:83, 37 kohta).

57 Siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että Printeosin kanteessaan esittämät tosiseikat – olettaen, että ne on näytetty toteen – oikeuttivat sen, että komissio velvoitettiin maksamaan Printeosille määrä, jota Printeos vaati tämän tuomion 55 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettuina viivästyskorkoina, se ei loukannut ne ultra petita -periaatetta, kun se pystyi luonnehtimaan tämän

määrän maksamista koskevan vaatimuksen uudelleen siten, että sillä vaaditaan viivästyskorkojen maksamista, minkä Printeos itse vahvisti vastauksessaan unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen.

58 Vaikka tuomioistuimen tarvitsee ottaa kantaa vain asianosaisten vaatimuksiin, koska asianosaisten asiana on määrittää oikeusriidan laajuus, se ei ole sidottu pelkästään asianosaisten vaatimustensa tueksi esittämiin väitteisiin, sillä muuten se saattaisi joutua perustamaan ratkaisunsa virheellisiin oikeudellisiin näkökohtiin (tuomio 21.9.2010, Ruotsi ym. v. API ja komissio, C-514/07 P, C-528/07 P ja C-532/07 P, EU:C:2010:541, 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

59 Käsiteltävän asian olosuhteet eroavat siis 7.6.2018 annettuun tuomioon Ori Martin v. Euroopan unionin tuomioistuin (C-463/17 P, EU:C:2018:411), johon komissio vetoaa, johtaneen asian olosuhteista. Kuten kyseisen tuomion 23 kohdasta ilmenee, kyseisessä asiassa unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli kysymystä siitä, oliko vastaaja syyllistynyt muuhun kuin kantajan kanteessaan tarkoittamaan sääntöjenvastaisuuteen.

60 Kuten edellä on jo todettu, nyt käsiteltävässä asiassa unionin yleinen tuomioistuin sitä vastoin tukeutui yksinomaan tosiseikkoihin, joihin Printeos oli vedonnut, ja myönsi Printeosille sen kanteessaan vaatiman täsmällisen määrän. Näin tehdessään se ei ole antanut suostumustaan oikeudenkäynnin kohteen kiellettyyn muuttamiseen oikeudenkäynnin kuluessa eikä loukannut komission puolustautumisoikeuksia.

61 Tämän vuoksi ensimmäinen valitusperuste on perusteeton, ja se on hylättävä.

Toinen valitusperuste, jonka mukaan SEUT 266 artiklaa on tulkittu virheellisesti, ja kolmas valitusperuste, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut huomioon uutta sääntelykehystä kilpailun alalla

Asianosaisten lausumat

62 Toisella valitusperusteellaan komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen todetessaan valituksenalaisen tuomion 55 ja 56 kohdassa, että nyt käsiteltävänä olevan asian olosuhteissa SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan komissiolla oli pakottava ja ehdoton velvollisuus maksaa viivästyskorkoja kyseessä olevan sakon alustavan maksun päivästä alkaen. Kyseinen tulkinta perustuu komission mukaan sekä unionin tuomioistuimen että unionin yleisen tuomioistuimen oikeuskäytännön virheelliseen tulkintaan.

63 Kolmannessa valitusperusteessaan komissio esittää, että SEUT 266 artiklasta seuraa, että toimielimen, jonka toteuttama toimi on kumottu, on toteutettava kumoamistuomion täytäntöön panemiseksi tarvittavat toimenpiteet. Delegoidun asetuksen N:o 1268/2012 90 artikla on kuitenkin mekanismi, jolla tämä velvollisuus pannaan täytäntöön kilpailusääntöjen rikkomisesta määrättävien sakkojen tapauksessa. Koska komissio teki uuden päätöksen vuoden 2014 päätöksen kumoamisen jälkeen ja koska se sovelsi kyseisen delegoidun asetuksen 90 artiklaa kyseessä olevan sakon palauttamisen osalta, komissio katsoo noudattaneensa täysimääräisesti SEUT 266 artiklan mukaisia velvoitteitaan. Se katsoo, että kun otetaan huomioon kyseinen 90 artikla, joka annettiin 12.2.2015 annettuun tuomioon komissio v. IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83) johtaneen asian tosiseikkojen tapahtumisen jälkeen, kyseisen tuomion päätelmiä on lievennettävä.

64 Komissio katsoo, että sen olisi pitänyt maksaa viivästyskorkoa Printeosille vain siinä tapauksessa, että sen maksaman sakon palauttaminen olisi viivästynyt vuoden 2014 päätöksen kumoamisen jälkeen. Sen mukaan unionin yleinen tuomioistuin jätti näin ollen valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa huomiotta viivästyskorkojen keskeisen sisällön ja tarkoituksen, joka on kannustaa velallista täyttämään

maksuvelvollisuutensa viivytyksettä. Komission mukaan unionin yleinen tuomioistuin sekoitti toisiinsa viivästyskorot ja hyvityskorot, kuten valituksenalaisen tuomion 56 kohdasta ilmenee, ja tulkitsi kyseisen tuomion 32 kohdassa virheellisesti 12.2.2015 annetun tuomion komissio v. IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83) 30 kohtaa. Komissio korostaa tältä osin, että se olisi ollut velvollinen maksamaan hyvityskorkoa ainoastaan siinä tapauksessa, että rahan arvo olisi alentunut kyseisen sakon maksupäivän ja sen takaisinmaksupäivän välillä. Nyt käsiteltävässä asiassa rahan arvo ei kuitenkaan sen mukaan ollut alentunut.

65 Printeos kiistää komission väitteet ja ilmoittaa vetoavansa yhä delegoidun asetuksen N:o 1268/2012 90 artiklaa koskevaan lainvastaisuusväitteeseen, jonka se oli esittänyt unionin yleisessä tuomioistuimessa.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

66 Unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että jos rahamääriä on saatu unionin oikeuden vastaisesti, nämä määrät on tämän oikeuden mukaan palautettava korkoineen (ks. vastaavasti tuomio 19.7.2012, Littlewoods Retail ym., C-591/10, EU:C:2012:478, 26 kohta).

67 Näin on muun muassa, kun määrät on saatu unionin tuomioistuinten pätemättömäksi toteaman tai kumoaman unionin toimen nojalla (ks. vastaavasti tuomio 18.1.2017, Wortmann, C-365/15, EU:C:2017:19, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

68 Kun kyse on erityisesti siitä, että unionin tuomioistuimet kumoavat toimen, jossa määrätään tietyn määrän maksamisesta unionille, unionin tuomioistuin on todennut, että viivästyskorkojen maksaminen on kumoamistuomion SEUT 266 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettu täytäntöönpanotoimenpide, koska sillä on tarkoitus hyvittää kiinteämääräisesti sitä, ettei velkoja ole voinut käyttää saatavaa, ja kannustaa velallista panemaan kumoamistuomio täytäntöön mahdollisimman nopeasti (tuomio 12.2.2015, komissio v. IPK International, C-336/13 P, EU:C:2015:83, 30 kohta).

69 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä esittäessään valituksenalaisen tuomion 55 ja 56 kohdassa olennaisilta osin samat huomiot kuin tämän tuomion 66–68 kohdassa on esitetty.

70 Komission väitteestä, joka koskee delegoidun asetuksen N:o 1268/2012 90 artiklaa, on todettava samoin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 61 kohdassa, että koska kyse on johdetun oikeuden säännöksestä, sitä on tulkittava primaarioikeuden määräysten ja erityisesti SEUT 266 artiklan mukaisesti.

71 Tämän vuoksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi perustellusti valituksenalaisen tuomion 66 kohdassa, ettei kyseinen 90 artikla estänyt komissiota täyttämästä viivästyskorkojen maksuvelvoitettaan.

72 Delegoidun asetuksen N:o 1268/2012 90 artiklan 2 kohdassa nimittäin säädetään, että komissio sijoittaa alustavasti maksetut määrät rahoitusomaisuuteen ja että näin varmistetaan varojen suoja ja likviditeetti sekä pyritään saamaan varoille positiivista tuottoa. Lisäksi kyseisen artiklan 4 kohdan a alakohdassa säädetään, että kun kaikki muutoksenhakukeinot on käytetty ja kun sakko tai seuraamusmaksu on peruutettu tai sitä on pienennetty, aiheettomasti perityt määrät ja niistä kertynyt korko maksetaan takaisin.

73 Delegoidun asetuksen N:o 1268/2012 90 artiklasta ei siis seuraa, että kun komission on palautettava alustavasti vastaanotetun sakon määrä, se olisi joka tapauksessa vapautettu velvollisuudesta lisätä tähän määrään viivästyskorot.

74 On totta, että jos ”[aiheettomasti perityistä määristä] kertynyt korko”, jonka komissio on kyseisen artiklan 4 kohdan nojalla velvollinen maksamaan asianomaiselle samaan aikaan kuin se palauttaa tämän aiheettomasti maksaman pääoman, on yhtä suuri tai suurempi kuin tälle pääomalle maksettava viivästyskorko, komission ei tarvitse maksaa asianomaiselle kertyneen koron lisäksi viivästyskorkoa.

75 Näin ei kuitenkaan ole siinä tapauksessa, että kertyneen koron määrä on pienempi kuin maksettavien viivästyskorkojen määrä, tai silloin, kun korkoa ei ole kertynyt, koska sijoitetun pääoman tuotto on ollut negatiivinen.

76 Tässä tilanteessa komissio on SEUT 266 artiklaan perustuvan velvollisuutensa täyttämiseksi velvollinen maksamaan asianomaiselle delegoidun asetuksen N:o 1268/2012 90 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun ”kertyneen koron” määrän ja maksettavien viivästyskorkojen määrän välisen erotuksen ajalta, joka alkaa kyseisen summan maksamispäivästä ja päättyy sen takaisinmaksupäivään.

77 Koska nyt käsiteltävässä asiassa on kiistatonta, että siitä, että komissio sijoitti Printeosin vuoden 2014 päätöksen täytäntöön panemiseksi maksaman sakon määrän, ei kertynyt korkoa, unionin yleinen tuomioistuin katsoi perustellusti, että komissio oli velvollinen maksamaan Printeosille korkoja kyseisen määrän palauttamisen yhteydessä kyseisen päätöksen kumoamisen jälkeen ilman, että delegoidun asetuksen N:o 1268/2012 90 artikla olisi esteenä sille.

78 Unionin yleinen tuomioistuin piti myös perustellusti näitä korkoja ”viivästyskorkoina”. Kyse oli nimittäin koroista, jotka piti maksaa määrältään selvän pääsaatavan maksamisen yhteydessä eli Printeosille vuoden 2014 päätöksellä määrätyn sakon määrästä, jonka Printeos oli maksanut alustavasti ja joka oli palautettava sille kyseisen päätöksen kumoamisen vuoksi. Kuten tämän tuomion 55 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee, tällaisessa tilanteessa maksettavat korot ovat viivästyskorkoja.

79 Toisin kuin komissio väittää, unionin yleinen tuomioistuin ei siis ole valituksenalaisessa tuomiossa sekoittanut toisiinsa viivästyskorkoja ja hyvityskorkoja. Koska pääsaatava, joka oli maksettava takaisin Printeosille, oli selvä eikä sitä tarvinnut arvioida tuomioistuimessa, tämän tuomion 56 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee, ettei nyt käsiteltävässä asiassa voi olla kyse hyvityskorkojen maksamisesta.

80 Edellä esitetyt toteamukset eivät ole ristiriidassa 5.9.2019 annetun tuomion Euroopan unioni v. Guardian Europe ja Guardian Europe v. Euroopan unioni (C-447/17 P ja C-479/17 P, EU:C:2019:672) kanssa, johon komissio on kirjelmissään vedonnut.

81 Kyseisen tuomion 56 kohdasta ilmenee, että määrittääkseen niiden viivästyskorkojen määrän, jotka yritykselle, joka on maksanut komission määräämän sakon, on maksettava kyseisen sakon kumoamisen jälkeen, kyseisen toimielimen on sovellettava delegoidussa asetuksessa N:o 1268/2012 tässä tarkoituksessa vahvistettua korkokantaa. Kyse ei kuitenkaan ole viittauksesta kyseisen asetuksen 90 artiklaan, jossa ei mainita mitään korkokantaa, vaan kyseisen asetuksen 83 artiklaan, jossa vahvistetaan eräpäivänä maksamatta jääneiden saatavien korkokanta.

82 Lisäksi on muistutettava, että kuten 5.9.2019 annetun tuomion Euroopan unioni v. Guardian Europe ja Guardian Europe v. Euroopan unioni (C-447/17 P ja C-479/17 P, EU:C:2019:672) 54 kohdasta ilmenee, komissio oli kyseiseen tuomioon johtaneessa asiassa tehnyt päätöksen, jolla asianomaiselle yritykselle palautettiin unionin tuomioistuinten kumoama sakon osa viivästyskorkoineen, joiden määrää kyseinen yritys ei ollut riitauttanut.

83 Unionin tuomioistuinta pyydettiin ainoastaan määrittämään, estikö tämä riitauttamatta jättäminen kyseistä yritystä nostamasta vahingonkorvauskannetta saadakseen korvauksen vahingosta, joka oli aiheutunut siitä, ettei aiheettomasti maksettua määrää ollut voitu käyttää, ja jota viivästyskorkoja, jotka

komissio tulee maksamaan, vastaava määrä ei kattanut, ja unionin tuomioistuin vastasi tähän kysymykseen kieltävästi (tuomio 5.9.2019, Euroopan unioni v. Guardian Europe ja Guardian Europe v. Euroopan unioni, C-447/17 P ja C-479/17 P, EU:C:2019:672, 64 kohta).

84 Komission väite, jonka mukaan sen velvollisuus maksaa takaisin alustavasti maksettu sakko syntyi vasta tämän sakon kumoamistuomion antamispäivänä, minkä vuoksi viivästyskorot, jotka lasketaan kyseisen sakon alustavan maksamisen päivästä alkaen, eivät voi ”kannustaa velallista panemaan kumoamistuomio täytäntöön mahdollisimman nopeasti” 12.2.2015 annetun tuomion komissio v. IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83) 30 kohdassa tarkoitetulla tavalla, ei myöskään voi menestyä.

85 Yhtäältä tämä kannustin on vain toinen unionin tuomioistuimen kyseisessä tuomiossa tarkoittamista viivästyskorkojen maksamisen kahdesta tavoitteesta. Viivästyskorkojen maksamisella kyseessä olevan sakon alustavan maksamisen päivästä lukien pyritään kuitenkin unionin tuomioistuimen tarkoittamaan toiseen tavoitteeseen eli kyseisen sakon maksaneelle yritykselle maksettavaan kiinteämääräiseen korvaukseen siitä, ettei se voinut käyttää varojaan ajanjaksolla, joka alkaa mainitun sakon alustavan maksamisen päivästä ja päättyy sen takaisinmaksupäivään.

86 Toisaalta silloin, kun kumotaan päätös, jolla on määrätty kilpailusääntöjen rikkomisesta määrätyn sakon kaltaisen määrän alustavasta maksamisesta, velvollisuus palauttaa maksettu määrä viivästyskorkoineen, jotka lasketaan kyseisen määrän maksamispäivästä lukien, kannustaa kyseistä toimielintä olemaan erityisen huolellinen tehdessään tällaisia päätöksiä, joista voi seurata yksityisille velvollisuus maksaa välittömästi huomattavia määriä.

87 Kaikkien edellä todettujen seikkojen perusteella toinen ja kolmas valitusperuste ovat perusteettomia, joten ne on hylättävä.

Viides valitusperuste, joka koskee laillisuusperiaatteen ja oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista

Asianosaisten lausumat

88 Viidennessä valitusperusteessaan komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen ja loukkasi laillisuusperiaatetta ja oikeusvarmuuden periaatetta, kun se katsoi, että komissiolla oli velvollisuus maksaa Printeosille palautettavan sakon määrästä korkoa, joka lasketaan eri korkokannan kuin vuoden 2014 päätöksen 2 artiklan 3 kohdan toisen alakohdassa säädetyn korkokannan mukaan. Se korostaa, ettei Printeos ole riitauttanut tätä säännöstä ja että se on näin ollen lopullinen. Komissio toistaa lisäksi kolmannen ja neljännen valitusperusteensa yhteydessä esittämänsä perustelut, joiden mukaan sillä ei ole velvollisuutta maksaa korkoa Printeosille, koska se palautti vuoden 2014 päätöksen kumoamisen jälkeen välittömästi Printeosin maksaman sakon määrän ja koska rahan arvo ei ole alentunut sakon maksamispäivän ja sen takaisinmaksupäivän välisenä aikana.

89 Printeos kiistää komission väitteet ja katsoo, että viides valitusperuste on hylättävä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

90 Aluksi on hylättävä toisen ja kolmannen valitusperusteen tarkastelun yhteydessä esitetyillä perusteilla komission väitteet, jotka koskevat yhtäältä sitä, että se palautti Printeosin maksaman sakon välittömästi vuoden 2014 päätöksen kumoamisen jälkeen, ja toisaalta sitä, ettei rahan arvo olisi ollut alentunut kyseisen sakon maksamispäivän ja sen takaisinmaksupäivän välillä. Kyse on nimittäin ainoastaan sellaisten väitteiden toistamisesta, jotka on jo tutkittu ja hylätty kyseisen kahden valitusperusteen analyysin yhteydessä.

91 Myöskään komission väite, jonka mukaan se on velvollinen maksamaan Printeosille korkoja ainoastaan vuoden 2014 päätöksen 2 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa mainitussa delegoidun asetuksen N:o 1268/2012 90 artiklassa säädetyillä edellytyksillä, koska Printeos ei ollut riitauttanut eikä unionin yleinen tuomioistuin ollut kumonnut kyseistä 2 artiklan 3 kohdan toista alakohtaa, ei voi menestyä.

92 On korostettava, että vuoden 2014 päätöksen 2 artiklan 3 kohdan toinen alakohta koskee ainoastaan tilannetta, jossa silloin, kun kyseisessä päätöksessä tarkoitettu yritys nostaa kanteen, kyseisen yrityksen on katettava sakon määrä määräpäivänä joko antamalla hyväksyttävä rahoitusvakuus tai maksamalla sakon määrä alustavasti delegoidun asetuksen N:o 1268/2012 90 artiklan mukaisesti. Näin ollen tämä säännös ei koske tilannetta, jossa komissio palauttaa kyseisen yrityksen alustavasti maksaman sakon korkoineen, jos kyseinen päätös kumotaan.

93 Lisäksi vuoden 2014 päätöksen 2 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa ainoastaan toistetaan se, joka seuraa jo delegoidun asetuksen N:o 1268/2012 90 artiklasta. Kuten tämän tuomion 71 kohdasta ilmenee, viimeksi mainittu artikla ei voi vapauttaa komissiota velvollisuudestaan maksaa viivästyskorkoa Printeosin tilanteessa olevalle yritykselle.

94 Kuten tämän tuomion 68 kohdasta ilmenee, komission velvollisuus siinä tapauksessa, että päätös, jolla määrätään sakko kilpailusääntöjen rikkomisen vuoksi, kumotaan, palauttaa alustavasti maksetun sakon määrä viivästyskorkoineen ajanjaksolta kyseisen sakon alustavasta maksamispäivästä sen takaisinmaksupäivään saakka, seuraa suoraan SEUT 266 artiklasta.

95 Tästä seuraa, ettei komissiolla ole toimivaltaa päättää yksittäistapausta koskevalla päätöksellä niistä edellytyksistä, joilla se maksaa viivästyskorkoja, jos päätös, jolla on määrätty sakko, joka on maksettu alustavasti, kumotaan.

96 Näin ollen viides valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Neljäs valitusperuste, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen unionin sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun syntymisen edellytysten osalta

Asianosaisten lausumat

97 Komissio väittää neljännessä valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi, että kieltäytyminen maksamasta korkoa Printeosille määrätyn sakon määrälle tämän sakon alustavan maksamisen päivästä sen takaisinmaksupäivään saakka merkitsi SEUT 266 artiklan riittävän ilmeistä rikkomista, joka aiheutti Printeosille varmaa ja mitattavissa olevaa vahinkoa, joka sen oli korvattava.

98 Komissio toistaa tässä yhteydessä muiden valitusperusteiden yhteydessä esittämänsä perustelut, joiden mukaan yhtäältä unionin yleinen tuomioistuin tukeutui SEUT 266 artiklan virheelliseen tulkintaan eikä ottanut riittävällä tavalla huomioon delegoidun asetuksen N:o 1268/2012 90 artiklaa eikä vuoden 2014 päätöksen 2 artiklan 3 kohdan toista alakohtaa, jota Printeos ei ole riitauttanut, ja toisaalta rahan arvo ei ollut alentunut kyseessä olevan sakon maksamispäivän ja sen takaisinmaksupäivän välillä.

99 Se lisää, ettei Printeos ole missään tapauksessa osoittanut, että sille olisi aiheutunut vahinkoa sille vuoden 2014 päätöksellä määrätyn sakon alustavasta maksamisesta. Printeos ei ole etenkään väittänyt hallinnollisen menettelyn aikana, ettei se kykenisi maksamaan kyseistä sakkoa, eikä osoittanut, että sen oli juuri tästä syystä pitänyt käyttää ulkopuolista rahoitusta. Komissio väittää tältä osin, että toisin kuin valituksenalaisen tuomion 73 kohdassa todetaan, se ei ole missään vaiheessa hyväksynyt Printeosin vaatimaa korvattavaa määrää eikä varsinkaan sitä perustetta, jonka nojalla Printeos vaati kyseistä määrää.

100 Printeos kiistää komission väitteet ja katsoo, että neljäs valitusperuste on hylättävä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

101 Aluksi on todettava, että siltä osin kuin komissio toistaa neljännen valitusperusteen yhteydessä jo tutkittujen muiden valitusperusteiden yhteydessä jo esittämänsä väitteet, nämä väitteet on hylättävä samoilla perusteilla kuin ne, joilla kyseiset valitusperusteet on hylätty.

102 Näin ollen on tutkittava ainoastaan ne komission väitteet, joiden mukaan se, ettei se maksanut Printeosille viivästyskorkoja, ei merkitse SEUT 266 artiklan riittävän ilmeistä rikkomista eikä ole aiheuttanut sille mitään vahinkoa.

103 Tältä osin on muistutettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että silloin, kun unionin toimielimellä on huomattavan vähän tai sillä ei ole ollenkaan harkintavaltaa, jo pelkän unionin oikeuden rikkomisen voidaan katsoa olevan riittävän ilmeinen rikkominen, minkä vuoksi unionin sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu voi syntyä (tuomio 4.7.2000, Bergaderm ja Goupil v. komissio, C-352/98 P, EU:C:2000:361, 44 kohta ja tuomio 19.4.2007, Holcim (Saksa) v. komissio, C-282/05 P, EU:C:2007:226, 47 kohta).

104 Tämän tuomion 67 ja 68 kohdasta ilmenee, että vuoden 2014 päätöksen kumoamisen jälkeen komissio oli velvollinen palauttamaan Printeosille tämän alustavasti maksaman sakon määrän viivästyskorkoineen eikä sillä ollut harkintavaltaa tällaisten korkojen maksamisen tarkoituksenmukaisuuden suhteen.

105 Lisäksi siltä osin kuin komissio jätti suorittamatta tällaisia korkoja Printeosille, on ilmeistä, että Printeosille on aiheutunut vahinkoa, joka vastaa saamatta jääneiden korkojen määrää. Unionin yleinen tuomioistuin ei näin ollen tehnyt oikeudellista virhettä, kun se velvoitti komission maksamaan tämän määrän.

106 Edellä esitetystä seuraa, että neljäs valitusperuste on perusteeton ja että se, samoin kuin valitus kokonaisuudessaan, on hylättävä.

Vastavalitus

Asianosaisten lausumat

107 Printeos muistuttaa, että lausuessaan sen toisesta vaatimuksesta unionin yleinen tuomioistuin päätti valituksenalaisen tuomion 76 ja 77 kohdassa määrätä sille maksettavaksi viivästyskorkoja, jotka lasketaan EKP:n jälleenrahoituskorkokannan, korotettuna 3,5 prosenttiyksiköllä, mukaan 184 592,95 euron määrälle vasta kyseisen tuomion julistamispäivästä lukien siihen saakka, kunnes komissio on suorittanut maksun täysimääräisesti, eikä – kuten se vaati – 1.2.2017 eli kyseessä olevan sakon palauttamispäivästä lukien.

108 Printeosin mukaan unionin yleisen tuomioistuimen olisi kuitenkin samoilla perusteilla, jotka valituksenalaisessa tuomiossa on esitetty palautettavan sakon määrään sovellettavien viivästyskorkojen osalta, pitänyt velvoittaa komissio maksamaan viivästyskorkoa 184 592,95 euron korvaukselle aiheettomasti maksetun sakon palauttamispäivästä tai viimeistään kanteen nostamispäivästä eli 31.3.2017 lukien.

109 Printeos vaatii näin ollen, että unionin tuomioistuin määrää sille maksettavaksi viivästyskorkoja, jotka lasketaan EKP:n jälleenrahoituskorkokannan, korotettuna 3,5 prosenttiyksiköllä, mukaan 184 592,95 euron määrälle siitä päivästä, jona kannekirjelmä asiassa T-201/17 jätettiin, eli 31.3.2017 lukien.

110 Komissio vastaa ensisijaisesti, että vastavalitus on jätettävä tutkimatta, koska se merkitsee Printeosin unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämien vaatimusten muuttamista.

111 Komissio katsoo joka tapauksessa, että vastavalitus on perusteeton ja se on hylättävä, koska Printeosilla ei ole oikeutta korkoon komission valituskirjelmässä esitettyjen syiden vuoksi. Se lisää, että Printeos väittää virheellisesti, että 184 592,95 euron suuruinen summa oli rahassa määritelty, koska ainoa määrä, joka oli rahassa määritelty ja määritetty ennen kanteen nostamista unionin yleisessä tuomioistuimessa, oli Printeosin alustavasti maksaman sakon määrä. Näin ollen komission mukaan ne korot, jotka tästä määrästä olisi voinut kertyä, on vahvistettu pelkästään valituksenalaisessa tuomiossa, ja näin on tehty lisäksi virheellisesti.

112 Komission mukaan korot, joita Printeos vaatii unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämänsä toisen vaatimuksen perusteella, ovat korkoa korolle. Sen mukaan 12.2.2015 annetusta tuomiosta komissio v. IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83, 54 ja 76 kohta) kuitenkin ilmenee, ettei korkojen pääomittaminen ole perusteltua.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

113 Aluksi on hylättävä komission esittämä vastavalitusta koskeva oikeudenkäyntiväite.

114 Kuten valituksenalaisesta tuomiosta ilmenee, Printeos vaati unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämässään toisessa vaatimuksessa komission velvoittamista maksamaan sille korkoa 184 592,95 euron määrälle ajanjaksolta, joka alkoi 1.2.2017 ja päättyy kyseisen määrän tosiasialliseen maksupäivään.

115 Tämä ajanjakso käsittää ajanjakson, joka alkoi 31.3.2017, jolloin Printeos nosti kanteen unionin yleisessä tuomioistuimessa, ja päättyy kyseisessä kanteessa vaaditun pääoman tosiasialliseen maksupäivään.

116 Tästä seuraa, ettei Printeos muuttanut oikeudenkäynnin kohdetta siitä, mikä se oli unionin yleisessä tuomioistuimessa, kun se vaati unionin tuomioistuinta valituksenalaisen tuomion osittaisen kumoamisen jälkeen velvoittamaan komission maksamaan korkoja 184 592,95 euron määrälle edellisessä kohdassa mainitulta ajanjaksolta. Se on yksinkertaisesti luopunut unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämänsä toisen vaatimuksen osasta eli siitä osasta, joka koski korkojen maksamista ajanjaksolla 1.2.–31.3.2017.

117 Vastavalitus on näin ollen otettava tutkittavaksi, ja se on tutkittava asiakysymyksen osalta. Siltä osin kuin Printeos riitauttaa sen, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi Printeosin vaatimuksen korkojen maksamisesta sen kanteessa vaaditulle pääomalle yksinomaan ajanjaksolta, joka alkoi 31.3.2017, jolloin se nosti kanteen unionin yleisessä tuomioistuimessa, on kuitenkin viitattava ainoastaan tähän ajanjaksoon.

118 On korostettava, että unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 76 kohdassa, että Printeosille oli maksettava kyseisen tuomion julistamispäivästä lukien siihen asti, kunnes komissio on suorittanut maksun täysimääräisesti, viivästyskorkoa, jonka määrä määräytyy EKP:n jälleenrahoituskorkokannan, korotettuna 3,5 prosenttiyksiköllä, mukaan, ja viittasi 10.1.2017 annettuun tuomioon Gascogne Sack Deutschland ja Gascogne v. Euroopan unioni (T-577/14, EU:T:2017:1, 178 ja 179 kohta).

119 Valituksenalaisen tuomion 77 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi lisäksi, että Printeosin toinen vaatimus oli hylättävä siltä osin kuin siinä vaadittiin viivästyskoron maksamista 1.2.2017 alkaen.

120 Näin ollen on todettava, että 10.1.2017 annetun tuomion Gascogne Sack Deutschland ja Gascogne v. Euroopan unioni (T-577/14, EU:T:2017:1) 178 ja 179 kohtaan tekemänsä viittauksen lisäksi unionin yleinen tuomioistuin ei esittänyt mitään perusteluja edellisessä kohdassa tarkoitetun Printeosin vaatimuksen hylkäämiselle. Kuten 10.1.2017 annetun tuomion Gascogne Sack Deutschland ja Gascogne v. Euroopan unioni (T-577/14, EU:T:2017:1) 171–173 kohdasta ilmenee, kyseinen tuomio koskee erilaista tapausta kuin tämä asia, koska kyseisessä tuomiossa oli myönnetty hyvityskorkoa kanteen nostamispäivästä lukien, joten viivästyskorkojen myöntäminen samalle ajanjaksolle ei ollut perusteltua.

121 Toisin kuin komissio väittää, 12.2.2015 annetun tuomion komissio v. IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83) 54 ja 76 kohdassa unionin tuomioistuin ei sulkenut kaikissa tapauksissa pois niiden korkojen pääomittamista, jotka unionin toimielimen on maksettava, vaan se ainoastaan totesi, ettei mikään kyseiseen tuomioon johtaneessa asiassa ollut erityinen seikka oikeuttanut tällaista pääomittamista.

122 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava yhtäältä, että komission velvollisuus maksaa Printeosin alustavasti maksaman sakon määrän palautukselle viivästyskorkoja perustuu SEUT 266 artiklaan ja siihen liittyvään unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, ja erityisesti 12.2.2015 annettuun tuomioon komissio v. IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83, 31 ja 71 kohta).

123 Toisaalta valituksenalaisen tuomion 22 ja 25 kohdasta ilmenee, että Printeos oli selvästi muistuttanut komissiota SEUT 266 artiklasta ja siihen liittyvästä oikeuskäytännöstä johtuvista komission velvollisuuksista ja vaatinut paitsi alustavasti maksamansa sakon palauttamista, myös tälle määrälle korkoa kyseisen määrän maksamispäivästä sen takaisinmaksupäivään saakka. Komissio kieltäytyi kuitenkin maksamasta tällaisia korkoja ja palautti ainoastaan kyseisen sakon määrän.

124 Nämä nyt käsiteltävän asian erityiset seikat oikeuttivat Printeosin unionin yleisessä tuomioistuimessa nostamassa kanteessaan vaatiman koron pääomittamisen. Ilman tällaista pääomittamista Printeos ei nimittäin saisi minkäänlaista korvausta siitä, ettei se voinut käyttää kanteen nostamispäivästä valituksenalaisen tuomion julistamispäivään saakka niiden korkojen määrää, jotka sillä oli SEUT 266 artiklan nojalla oikeus saada samaan aikaan kuin se sai takaisin komissiolle alustavasti maksamansa sakon määrän, vaikka se oli selvästi vaatinut komissiolta tällaisen koron maksamista, mistä tämä kieltäytyi sääntöjenvastaisesti.

125 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se hylkäsi valituksenalaisen tuomion 77 kohdassa Printeosin toisen vaatimuksen sen ajanjakson osalta, joka alkoi 31.3.2017.

126 Näin ollen vastavalitus on hyväksyttävä ja valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman 2 kohta on kumottava.

Unionin yleisessä tuomioistuimessa nostetun kanteen tarkastelu

127 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan unionin tuomioistuin voi, jos unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisu kumotaan, itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen.

128 Näin on nyt käsiteltävässä asiassa Printeosin kanteen toisen vaatimuksen osalta.

129 Tämän tuomion 122–124 kohdassa esitetyillä perusteilla Printeosin kanteen toinen vaatimus on hyväksyttävä ja Printeosille on määrättävä maksettavaksi viivästyskorkoa, joka lasketaan EKP:n jälleenrahoituskorkokannan, korotettuna analogisesti delegoidun asetuksen N:o 1268/2012 83 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan 3,5 prosenttiyksiköllä, mukaan 184 592,95 euron määrälle 31.3.2017 lukien siihen saakka, kunnes komissio on suorittanut maksun täysimääräisesti.

Oikeudenkäyntikulut

130 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan silloin, kun valitus on perusteltu ja unionin tuomioistuin ratkaisee itse riidan lopullisesti, se päättää oikeudenkäyntikuluista. Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan saman työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

131 Koska nyt käsiteltävässä asiassa Printeos on vaatinut komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska komissio on hävinnyt asian, on määrättävä, että komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, minkä lisäksi se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jotka Printeosille on aiheutunut sekä asiassa T-201/17 käydyssä ensimmäisen oikeusasteen menettelyssä että unionin tuomioistuimessa käydyssä menettelyssä.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Unionin yleisen tuomioistuimen 12.2.2019 antaman tuomion Printeos vastaan komissio (T-201/17, EU:T:2019:81) tuomiolauselman 2 kohta kumotaan.

3) Euroopan komissio velvoitetaan maksamaan Printeos SA:lle viivästyskorkoa, joka lasketaan Euroopan keskuspankin pääasiallisissa jälleenrahoitusliiketoimissaan soveltaman korkokannan, korotettuna 3,5 prosenttiyksiköllä, mukaan 184 592,95 euron määrälle 31.3.2017 lukien siihen saakka, kunnes maksu on suoritettu täysimääräisesti.

4) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä asiassa T-201/17 käydyssä ensimmäisen oikeusasteen menettelyssä että unionin tuomioistuimessa käydyssä menettelyssä, ja se velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jotka Printeos SA:lle on aiheutunut näissä samoissa menettelyissä.

Allekirjoitukset